

Bauer Barbara: A fényfestő

Cecil kinyitotta a szemét, és festeni kezdett. Tudta, hogy nem ő irányít. Hagyta, hogy a keze magától mozogjon. Előre látta a színeket, mire a festékbe mártotta az ecsetet, már tudta, hogy mit akar. Ahogy előre látta a legapróbb vonásokat is.

Egy fellebbenő fátylát, mögötte egy fiatal nő mosolyát. Egy férfit, aki büszkén áll mellette.

Egy házat, aminek már nyoma sem volt. Lugast, ahol a nevetés kacskaringózó szőlőindákon futott fel.

Patakot, amin egy híd ível át.

Mindez körbevette őt, de a színük egyre halványodott, még ha a kontúrok végre lathatóvá lettek is. Kiléptek az ismeretlenségből, körbefonták, ott keringtek, es ott volt bennük múltjának minden egyes pillanata. Arcok, amelyeket elfelejtett már, de a mosolyuk vele maradt. És egy világ, amelyből kiszakították, amit elpusztítottak, aminek minden apró részlete megsemmisülni látszott, és ami most a vásznon mégis újra életre kelt. Az ismeretlenek arca megelevenedett, a lugas madarak csivitelésétől lett hangos, a fátylat szél lengette, a nevetést a fény tánca kísérte...

Fény.

Cecil hosszan fújta ki a benn tartott levegőt. Másik ecsetet vett a kezébe. Vékony szálút, finomat. A legfinomabbat. Óvatosan közelített vele a vászonhoz. Mintha csak egy eltévedt napsugárral érintené meg. Nem is festett, álmodott, és a képzelete öltött testet a vásznon, ahogy az ecset nyomot hagyott rajta.

A táncoló fényben ott volt ő.

...

Cecil elfordult. A vásznat nézte, hosszan, mint aki most látja először.

Nézd, ő az édesanyám. Nagyon szerettem az esküvőjükön készült fényképet, ami az ágyuk fölött lógott. És látod apámat, micsoda fess ember? Milyen büszkén áll anyám mellett.

Cecil emlékezett, mosolygott, a múltban járt. - És emlékszel, hogy erre jártunk? - mutatott a patakra.